

möte med

bob hund

Spelad glädje. Efter tio år i replokalen har bob hund fortfarande inte tröttnat på musiken. Vi tar reda på varför.

Text + Foto: Konrad Olsson

– **F**ör mig är processen en så pass stor del av konsten. Det är det som *är* konsten. Det handlar inte bara om en snygg skiva som låter bra utan det är processen bakom. Jag ser skapandet av skivan och turnébokandet som en konst.

Det är ännu inte bob hund som pratar: det är Ian MacKaye som berättar hur han ser på sitt arbete med sitt band Fugazi i en intervju i Punk Planet #31 i somras. I intervjun – som för övrigt är en av de bästa som någonsin publicerats i tidningsform – pratar han om hur många verkar har glömt vad benämningen »Do It Yourself« egentligen innebär. Det handlar om arbete, det handlar om att leva med sitt band och det handlar om att hela tiden vara medveten om vad man gör.

När jag förberedde min intervju med bob hund så kom jag hela tiden att tänka på Fugazi. Bandets kompromisslösa tillvägagångssätt när det gäller att nå ut med sin musik är på många plan nära besläktat med bob hund. För mig har bob hund alltid varit bandet som vetat exakt vad det velat och sedan gjort det. Redan tidigt satte de upp krav på vad de skulle och inte skulle ställa upp på när det gällde musiken, intervjuerna och spelningarna. Bandet har alltid ingett en ovanlig känsla för kontroll. När de för ett par år sedan började lägga upp repningarna schematiskt, som ett vanligt jobb (nio till fem), var det en naturlig utveckling för medlemmarna i bandet, som alla har passerat trettiostrecket och där vissa till och med har barn. Fugazis Ian MacKaye, som själv är trettiosju, inser också vikten av att se sitt band som ett arbete. Som en självklar del av sitt liv. »Jag vaknar upp varje dag till det här bandet. Jag tänker på musik varje dag«, berättar han i intervjun.

bob hund består av sex musiker: Thomas Öberg på sång, Mats Hellqvist på bas, Jonas Jonasson på keyboards, Johnny Essing och Conny Nimmersjö på gitarrer och Mats Andersson på trummor. Men egentligen finns det tre medlemmar till. Tillsammans med managern (»chefen«) Marcus Törncrantz, formgivaren Martin Kann och ljudteknikern Daniel Zqaty består bandet idag av nio personer som aktivt är delaktiga i allt som har med bandet att göra. Törncrantz jobbar till och med heltid med bandet.

Och det är också till honom som jag mailar mina första brev angående intervjun. Det är sommar, jag har ett tillfälligt jobb i

Stockholm och när det börjar bli klart att jag kommer få träffa en medlem ur bob hund har jag överhuvudtaget aldrig ifrågasatt motivet till intervjun. Varför vill jag träffa bob hund? Det är svårt. Bandet har ju alltid funnits där som ett självklart motsträvigt inslag i svenskt popliv. Jag har alltid beundrat bandet för deras kompromisslösa hållning till musiken, sin aviga ljudbild och – självklart – Thomas Öbergs finurliga och mångbottnade texter. Bandet har blivit en självklarhet på senaste tiden. Både hos mig själv, hos landets ovanligt enade kritikerkår och hos bandets musiker-kollegor. »bob hund är Sveriges bästa liveband!«. »Thomas Öberg är Sveriges bästa textförfattare!«. Påståendena är inte längre bara åsikter utan självklarheter.

Och visst, det ligger mycket i dessa popkulturella klyschor. En klyscha har ju blivit en klyscha av en anledning, och personligen är det just bob hunds livespelningar som haft störst inverkan på mig. Jag har sett bob hund live ett par gånger. Inte mer än jag sett något annat svenskt band, men med bob hund har det varit annorlunda. De har alltid vunnit på knock-out. Alltid har jag gått svettig därifrån och alltid har jag sjungit med i texterna (av någon anledning sjunger man också alltid med på skånska). Ingen konsert kan skiljas från den andra. Ingen har varit sämre, snarare har alla varit bäst. Medan skivorna alltid passerat min skivspelare automatiskt så har bandets liveframträdanden hållit min övertygelse vid liv. Många av bandets låtar får helt plötsligt nytt liv. Nya musikaliska landskap öppnar sig samtidigt som det blir alldeles uppenbart att bob hund i grunden är ett av Sveriges bästa rockband. Røj, ös, kalabalik, istället för musik; förvirring. Kalla det vad ni vill men med ens blir det också klart att de klarar av att rocka skiten ur vilka svenska nykomlingar som helst. Och det har knappast avtagit med åren, de blir bättre och bättre på att särskilja liveframträdandet från skivorna och det börjar nästan kännas som om skivorna bara är en nödvändighet för att kunna se dem live.

Så när idén om att intervju bandet började närma sig verklighet så hade jag faktiskt inte lyssnat på bandets skivor på ett tag. Visserligen alltid köpt dem, men efter att ha sett bandet live på Roskildefestivalen någon månad tidigare är det solklart att bandets rätta plats är på scenen.

»En förutsättning är ju att vi utsätter oss för lite nya grejer och lite fara. De lär ju inte bygga en ännu större scen på Hultsfred åt bob hund nästa år. Vi bygger på utmaningen.«

JONAS

Med den insikten, ett A4 med frågor och en intervjubandspelare i bagaget så står jag där på Medborgarplatsen i Stockholm, en solig augustieftermiddag mitt under Vattenfestivalen, väntandes på att basisten Mats Hellqvist ska komma upp ur tunnelbanan vid Björns trädgård. Jag hade ingen möjlighet att påverka vem jag skulle få intervjua eftersom de har ett rullande schema. Det enda jag fått veta är att det möjligtvis kan följa med en till medlem, beroende på vem som har tid. Och mycket riktigt: upp för rulltrappan kommer Mats och keyboardisten Jonas Jonasson. De är lite sena men trots allt väldigt glada.

Mats är lång, har protes i ena benet och är stockholmare. Medan vi sätter oss avsides på en av uteserveringarna så börjar han berätta Medborgarplatsens historia. Om hur den, från att ha varit en handelsplats, förvandlats till en parkeringsplats någon gång på sextio- eller sjuttioalet och på senare år bara blivit en plats för en massa ölhak. Samtidigt köper Jonas två öl. Han är kortare, har kortbyxor och ser ut som en familjefar som tagit paus mitt i husvagnssemestern. Hans mobiltelefon ringer också flera gånger under intervjun och det är hans dotter som vill att han ska komma hem. Jag vet inte om det bekräftar min beskrivning, men nära är det.

bob hund har just kommit tillbaks från något som deras manager kallar »semester«. Ännu ett steg i bandets schematiska syn på repningarna.

– Man behöver inte kalla det semester. Ledigt kanske låter bättre,

men man kan inte hålla på med det här 365 dagar om året. Då skulle man tröttna, säger Mats efter att ha tagit en första klunk på ölen.

– I takt med att vi får mer och mer att göra så blir det extremt viktigt att planera dagar då man *inte* gör saker. Annars bränner man ut sig totalt och då blir det ingen bra musik, fortsätter Jonas.

Så är de där igen, kontroll. Redan efter första frågan bekräftas min teori om bandet och jag börjar återigen tänka på Fugazi. Mats och Jonas har inte hört Fugazi men de förstår ändå vad jag menar när jag ger en snabb resumé av vad Ian sa i Punk Planet-intervjun. Om processen.

JONAS: Ja, om det ska vara på riktigt så måste det vara en del av ens verkliga liv. Hur vi fungerar i bandet har ju förändrats med våra andra förutsättningar. Som att man skaffar familj till exempel. När vi just hade startat, och diskuterade hur vi skulle gå till väga på olika sätt, kommenterade Eva Wilke på vårt skivbolag Silence och sa att »Ni vill alltså bygga huset från grunden?«. Jag tycker det var bra. Men jag vet inte om vi blir klara någon gång. Det är ju det som är en process; någonting som sker hela tiden. Det finns liksom inget slutdatum.

MATS: Men vi har ju aldrig haft någon strategi heller. Om man handlar efter hjärtat och gör det man vill göra så blir det på ett speciellt sätt. Hade vi varit andra människor så kanske vi hade byggt upp vår karriär så som de flesta gör. För oss har det blivit så här och det är kemin mellan oss som gjort det. Det är inget uträknat, det är knappt så att vi reflekterat över det.

»Man kan säga så här: i en av våra första låtar hade vi ett break där Conny stegade och Thomas höll fram micken mot golvet. Så vi visste nog inte vad vi höll på med.«

MATS

bob hund startades väl efter tio års harvande i massa olika band som inte riktigt kom någon vart?

JONAS: Det vi hade gemensamt när vi träffades var att alla i princip hade lagt ner sina planer på att livnära sig på musiken. Jag minns att när jag började spela musik så tyckte jag att det skulle vara rätt fräckt att jobba i ett dansband. För att man skulle få syssla med det på heltid. Idag är det lättare för rockband att bli kända men då jag och Thomas Öberg började knappa på våra syntar 1982 fanns inte den möjligheten.

MATS: När jag lärde känna Jonas och Thomas för elva år sedan så var ju musikklimatet i Sverige fruktansvärt. Alla gick omkring och pratade om att rocken var död. Det är ju bara att gå tillbaks och kolla på vad som låg på listorna och se vilka liveakter det fanns i den här staden så förstår man varför vi var så fruktansvärt desillusionerade. Så när vi började var vi överens om att det här skulle bli det sista bandet man drog igång, och det fick bära eller brista.

JONAS: Vi hade ju inga ambitioner på att nå ut egentligen. Vi var bara bra kompisar som var ute och drack öl tillsammans. Det var ett perfekt sätt att starta ett band: vi gjorde det vi ville. När vi spelade en tidig spelning på Fatburen här på Söder var det tre personer i publiken, varav en var ljudtekniker och de andra två gick därifrån. Men vi spelade hela setet och det var en bra spelning. Vi spelade det vi gillade och om publiken skulle försvinna skulle det vara skit samma. För publiken hade ju alltid försvunnit, tyckte vi. Men nu

blev det inte så och det gav mig en sådan härlig syn på människor. Man behövde faktiskt inte paketera allting så snyggt, för folk hajjade alldeles utmärkt.

Visste ni redan då hur musiken skulle låta?

MATS: Man kan säga så här: i en av våra första låtar hade vi ett break där Conny stegade och Thomas höll fram micken mot golvet. Så vi visste nog inte vad vi höll på med. Men det var det som var så häftigt. Man hade verkligen känslan av att vad som helst kunde hända, inte minst live. Det tog kanske ett år innan det började komma mycket folk på konserterna och sedan bara kokade det. Man kände verkligen att folk var utsultna på bra och fantasifulla spelningar.

Ser ni någon skillnad på skivinspelningar och liveig?

JONAS: Kompositionen är ju jätteviktig. På skiva är det tio låtar som ska fungera tillsammans och det är inte alls säkert att det är samma låtar som fungerar ihop live. Det är olika forum och det är viktigt att ta det på allvar. Det måste låta som bäst hela tiden och då kan man inte stå och försöka låta som på skiva. Det kan vara saker som att om en låt slutar i en tonart så börjar man nästa med en annan för att skapa stämning.

MATS: Sen spelar inte det någon roll om det är en b-sida på en singel som kommer där, för om den passar bra så blir det den låten. Och då finns det folk som blir jättebesvikna. »Varför spelar de inte Düsseldorf istället!«

I och med singeln »Nu är det väl revolution på gång?« så har ni

»Nästan alla våra texter handlar om att det ska startas en reaktion. Att folk ska börja tänka själva.«

fått en lätt stämpel av att vara ett politiskt band.

MATS: Ja, men vi gjorde ju en singel som egentligen handlade om antipolitik. Den låten handlar mer om att inte ta steget. Vi sätter ingen politisk stämpel på oss eftersom vi då bara skulle vända oss till en viss typ av människor och skita i resten. Och vi kan inte göra det heller för alla medlemmar i bandet tycker inte samma sak.

JONAS: Det är likadant med texterna. Min tolkning av en bob hund-text är ju inte samma som Mats till exempel. Och det är ju det som är intressant. Nästan alla våra texter handlar om att det ska startas en reaktion. Att folk ska börja tänka själva. Det är spännande och vår musik har samma ambitioner. Det kan komma en melodi som inte ska komma där egentligen. Och en del pallar inte med det och tycker bara det är konstigt medan andra tycker det är fantastiskt.

MATS: Därmed är det inte sagt att vi som personer inte är politiskt intresserade. Det är en annan sak, och i intervjuer så kan man prata för sig själv. Det har vi aldrig sagt något om, det är upp till var och en. Men jag kan aldrig svara för hela bandet.

Erat arbetssätt är väl ändå ganska politiskt? Hur ni väljer spelningar och intervjuer och sånt.

MATS: Ja, vi kan nog spela på punkklubbar i Alvesta. Fast vi spelar också på Hultsfreds största scen.

Men ni gör ändå det urvalet. Vissa band kanske bara skulle ta de spelningar de blev tilldelade av sin manager.

JONAS: Men ska man då dela in sig i ett fack. Vad är vi liksom? Vi har ju inte velat dela in oss musikaliskt heller. Man skulle kunna säga att vi spelar rock, men det är ju en väldigt bred sak. Och den som tycker att Metallica är rock skulle kanske inte ens hålla med oss. Det är inte intressant. Det är heller inte intressant att döma de som *inte* spelar på punkklubbar. Skulle de vara moderater då eller? Man möter ju människor hela tiden och det intressanta är ju att möta den enskilda individen. Alla har ju någonting att berätta om man inte tvingar in dem i ett fack, vilket man gör rätt ofta: »Du är så här därför att du har gjort det.« Blir man det mår man ganska dåligt som människa tror jag.

Ni är ju alla över trettio nu och ni fortsätter ändå spela och brinna för musiken. Var kommer all inspiration ifrån?

JONAS: Jag känner inte till något annat sätt att förhålla sig till det. Jag vet inte hur det skulle se ut om man skulle sluta spela bara för att man fyllde trettio eller nåt sånt. Det verkar så konstigt.

MATS: Jag är ju trettiofem och i tjuogoåringars ögon så är man ju i

stort sett döende. Men jag känner mig inte speciellt gammal på det sättet. Så länge man har roliga idéer så funkar det.

JONAS: Det är hela tiden en resa där vi vill göra ny musik och testa nya grejer. Och vi har ju bara hunnit avverka en bråkdel av vägen. Det är ju så många idéer som vi inte hunnit testa ännu, och så länge man har den moroten så finns det ju ingen anledning att sluta.

Ni har ju nått väldigt långt nu, förmodligen mycket längre än ni någonsin anat. Hur länge kommer det att hålla? Vad kommer att hända?

JONAS: Vi har skojar lite med oss själva. Bergman Rock är ju i princip startat nu, och det är ett nytt band där man förändrar förutsättningarna. Vi kommer att sjunga på engelska till exempel. Vilket är bra, det är som att byta lägenhet, inte för att man behöver ett till rum utan för att man ser saker på ett annat sätt. Och det är ju i första hand inget kommersiellt val. Vi har ännu inget skivkontrakt och det finns ingen plan på att vi ska tjäna massa pengar. Själva leken är att utsätta sig själv för ytterligare en utmaning.

MATS: Det blir nästan som när vi spelade i början. Man kastar sig ut utan att riktigt veta vad man håller på med. Det är lite det man vill ha en gång till. Man vill ha en nystart där det kan kännas så där häftigt igen. Där inte alla roller är givna. För efter åtta år så har man en viss roll, vare sig man vill det eller ej. Det är ofrånkomligt, annars skulle man sitta på mentalsjukhus om man bytte roller så ofta. Vi vill testa en gång till och se om man kan få det att lyfta. Man skulle ju kunna göra det enkelt för sig och översätta alla bob hund-låtar till engelska, vilket vi också fått erbjudanden från skivbolag om att göra. Men det går inte.

Så Bergman Rock fungerar som en ventil så att ni inte behöver oroa er för att bob hund är på nergående?

MATS: Nej, det vet man ju inte. Vi behöver i alla fall göra det här. Sen kanske bob hund kommer att finnas i tjugofem år till, eller aldrig mer spelar, det vet man ju inte.

JONAS: En förutsättning är ju att vi utsätter oss för lite nya grejer och lite fara. De lär ju inte bygga en ännu större scen på Hultsfred åt bob hund nästa år. Vi bygger på utmaningen. Folk ska inte behöva gå och se oss och se en halvdan version av hur det var förra året. Det är absolut uteslutet. Det är vi alla rörande överens om i bandet.

Så vad kommer att hända nu då?

MATS: Vi har en del andra sidoprojekt och sen ska vi börja göra låtar till Bergman Rock. Vi har några klara och några som hänger i luften.

Vi har hundratals kassetter med massor av bra idéer, så det kommer vi att jobba med. Sen ska vi förhoppningsvis spela in en skiva. Jag tror att det kommer bli jättebra, men vad det leder till kan du fråga servitrisen där borta, hon vet lika mycket som vi.

JONAS: Vi är precis lika spända på hur det kommer att låta som någon annan. Vi är inne i en fas där vi kan göra precis vad vi vill.

MATS: Och tar pengarna slut så gör de det, och då får man väl börja jobba igen. När man har nått upp till en viss nivå där det rullar in pengar så är det lätt att bara göra ett album till och åka på en till slutsåld succéturné och få det hela att rulla ett tag till. Jag tror att många band går i den fällan där de har svårt att lämna den ekonomiska tryggheten. När vi lämnar bob hund så tar pengarna ganska snart slut.

JONAS: Och om det går dåligt för Bergman Rock så kommer man att hitta mig på Hotell Malmen som barpianist där jag gör cocktailversioner av alla bob hund-låtar.

MATS: Och jag kommer stå stupfull bredvid och önska låtar.

Haha.

SA BÖRJAR DE SKÄMTA IGEN. Från allvar till skratt. Från att ha talat i en timme om kontroll över sin musik till att ställa sig framför min kamera, skämta och skratta. Nästan som musiken de skapar.

Efter vår lilla fotosession så bestämmer sig de båda för att stanna kvar och ta en till öl. Vi tar adjö och jag går iväg över Medborgarplatsen. Jag sicksackar mellan Vattenfestivalbesökare, går förbi Hotell Malmen i hörnet Folkungagatan-Götgatan och tänker på det Jonas Jonasson sa till mig alldeles nyss. Tänk om det inte funkar? Tänk om planerna för Bergman Rock går i stöpet, om bob hund aldrig spelar mer igen? Vad händer då?

Innan jag hunnit fram till Falafel-kungen så har jag slagit ifrån mig tanken. bob hund har hållit på i nästan tio år med att bygga huset från grunden.